

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupený Janem Černým, advokátem se sídlem Opletalova 919/5, Praha 1, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Na Baních 1535, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2025, č. j. 54 A 52/2023-61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Náместek ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje pro službu kriminální policie a vyšetřování ve věcech kázeňských (dále jen „prvostupňový orgán“) vydal dne 16. 1. 2023 rozhodnutí pod č. j. 1/2023. Tím uznal žalobce vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 8. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Daného jednání se dopustil dne 25. 3. 2022 v 7:50 hod. na křižovatce silnice č. III/0063 a nájezdové a výjezdové větve dálnice D6 ve směru na Prahu tím, že při jízdě ze sjezdu z dálnice D6 na hlavní komunikaci mezi obcemi Velká Dobrá a Braškov nerespektoval příkaz daný dopravní značkou „*Dej přednost*“

v jízdě!“ Žalobce na křižovatce odbočoval vlevo, ve směru k obci Velká Dobrá. Z levé strany viděl dvě vozidla odbočující vpravo, na nájezd na dálnici, z pravé strany viděl vozidlo, které bylo ještě daleko. Po vjezdu do křižovatky došlo ke střetu s vozidlem Audi, které přijelo jako druhé vozidlo po hlavní komunikaci zleva. Přední levá část vozidla Audi narazila do levé zadní části vozidla žalobce, v důsledku čehož došlo k rotaci vozidla žalobce. Ten byl v dané době příslušníkem Policie ČR. Prvostupňový orgán mu proto podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), uložil kázeňský trest *snížení základního tarifu o 9 % na dobu jednoho měsíce*.

[2] O odvolání žalobce proti rozhodnutí prvostupňového orgánu rozhodl žalovaný dne 27. 4. 2023 pod č. j. KRPS-109500-49/ČJ-2022-0100PK tak, že se podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru odvolání žalobce zamítá a rozhodnutí prvostupňového orgánu se potvrzuje.

[3] Žalobce se proti uvedenému rozhodnutí bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Namítal v ní mimo jiné, že správní orgány nedostatečně konkretizovaly ustanovení, podle nichž byl trestán, což má za následek nepřezkoumatelnost daných rozhodnutí. Správním orgánům rovněž vytýkal způsob vedení správního spisu – jeho stránky nebyly číslovány a spis nebyl svázán, a tak s ním mohlo být manipulováno. Žalobce namítal také nedostatky v dokazování. Konkrétně nebyl ke zodpovězení odborných otázek ustanoven znalec a nebyla vyslechnuta svědkyně prap. S. V., která dopravní nehodu vyšetřovala a která mohla skutkové okolnosti objasnit konkrétněji než vyslechnutý svědek nprap. P. J., který se svědkyní tvořil policejní hlídka zasahující u předmětné nehody. Žalobce rovněž tvrdil, že se nemohl ke svědeckým výpovědím dostatečně vyjádřit. Rovněž měl za to, že do jeho práv bylo zasaženo tím, že nebyla zajištěna smyková stopa vytvořená na vozovce levým zadním kolem vozidla žalobce v důsledku nárazu vozidla značky Audi. Bez zkoumání těchto stop není možné podle žalobce objasnit nehodový děj a určit místo střetu vozidel.

[4] Krajský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. V jeho odůvodnění nepřisvědčil námitce nedostatečné konkretizace norem, podle nichž byl žalobce trestán. Prvostupňový orgán ve výroku svého rozhodnutí neuvedl pouze jedno z ustanovení významných pro určení výše kázeňského trestu, zbytek relevantních ustanovení výrok obsahoval. Krajský soud rovněž odkázal na judikaturu, podle níž neuvedení veškerých relevantních ustanovení není nutně důvodem ke zrušení správního rozhodnutí, pokud je možné učinit jednoznačný závěr o tom, jaká norma byla porušena.

[5] Soud dále vyhodnotil, že správní spis odpovídal zjištěním dopravního inspektorátu Policie ČR, který předmětnou nehodu vyšetřoval (dále jen „policejní orgán“), zachyceným v protokolu o nehodě. Žalobce navíc do spisu průběžně nahlížel a případné rozpory tak měl možnost odhalit. Žádné konkrétní případy manipulace se spisem žalobce však netvrdil. Ze správního řádu ani z vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby (dále jen „vyhláška“), nevyplývá povinnost spis svazovat a jeho strany číslovat. Je dána pouze povinnost opatřit dokumenty ve spisu jednoznačným identifikátorem, což předmětný spis splňuje. Soud zároveň dodal, že u „živých spisů“ je spisový přehled běžně veden pouze elektronicky (srov. § 12 odst. 6 vyhlášky), a i v této formě slouží jako pojistka proti

pokračování

manipulaci se spisem, jak vyplývá z ustanovení § 8 vyhlášky. Krajský soud uzavřel, že nepojal jakékoli podezření o neoprávněné manipulaci se spisem, neboť byl veden běžným způsobem.

[6] V otázce ustanovení znalce krajský soud souhlasil s názorem správních orgánů, že by vyhotovení znaleckého posudku bylo nadbytečné. Povinnost ustanovit znalce ukládá § 56 správního řádu v případě, kdy jsou předmětem řízení otázky, které přesahují odbornost správního orgánu. Žalobce sice tvrdil, že v jeho případě takové otázky předmětem řízení byly či měly být, ale nehodový děj byl v řešeném případě poměrně jednoduchý. S podobnými případy musí mít Policie ČR dostatek zkušeností. Skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností i bez znaleckého posudku a otázky, které by přesahovaly odbornost správních orgánů a měly by tak být řešeny znalcem, se vůbec nestaly předmětem kázeňského řízení.

[7] Jako nadbytečný vyhodnotil soud také výslech svědkyně V., neboť nemohl přinést nic nového oproti výsledku svědka J. Z jednotlivých skutkových zjištění totiž nevyplývalo, že by mezi vyšetřujícími policisty došlo k nějakému rozporu, pro který by mohla svědkyně V. vypovídat jinak než svědek J. Skutečnost, že některé úkony prováděli oba policisté samostatně, považoval soud za irelevantní, neboť společně vyhotovili protokol o nehodě. K možnosti žalobce vyjádřit se ke svědeckým výpovědím soud uvedl, že žalobce podepsal všechny protokoly o výslechu svědků s tím, že proti nim nemá námitek. Prostor k vyjádření tak dle soudu dostal.

[8] K námitce týkající se nedostatečného zdokumentování smykových stop na místě dopravní nehody soud uvedl, že se na fotografiích z místa nehody nenachází žádné stopy, které by bylo možno jednoznačně přiřadit k nehodě. Na místě se nachází množství stop pokračujících i za místo, kde se po nehodě zastavilo vozidlo žalobce, přičemž tyto stopy na první pohled představují změť smykových stop vícero různých vozidel a patrně vznikly vlivem hustého provozu v místě sjezdu z dálnice D6. Zkoumání těchto stop by nadto nemělo vliv na výsledek kázeňského řízení, neboť z tvrzení žalobce není jasné, jak by určení místa střetu podle smykových stop ovlivnilo fakt, že nedal přednost v jízdě vozidlu jedoucímu po hlavní komunikaci.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti zejména opakuje některé žalobní námitky. Opětovně tvrdí, že nebyla dostatečně konkretizována ustanovení, na jejichž základě správní orgány rozhodovaly; daná rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná.

[11] Rovněž opakuje, že správní spis nebyl veden řádně, neboť stránky spisu nebyly očíslovány, a proto s ním bylo možno manipulovat. Soud se touto otázkou vůbec nezabýval. Požadavek krajského soudu, podle něhož bylo jeho povinností tvrdit konkrétní případy manipulace, jež mohl zjistit nahlížením do spisu, považuje stěžovatel za „naprosto nereálný.“

Má za to, že samotné pochybení při vedení spisu představovalo dostatečný důvod pro vyhovění žalobě. Stěžovatel dodává, že nesouhlasí s tvrzením soudu, že „živé spisy“ zpravidla nemají vyhotoven fyzický spisový přehled.

[12] Stejně tak stěžovatel trvá na své žalobní námitce vztahující se k dokazování. Do řízení před správními orgány měl být přibrán znalec, neboť bez znaleckého posudku nebylo možné řádně zjistit skutkový stav. Stěžovatel uvádí, že se na místě nehody nenacházely předstřetové stopy vozidla značky Audi. V takovém případě nelze bez posouzení znalcem jednoznačně určit, zda vozidlo před střetem zpomalovalo. Policejní orgán neměl dostatečné odborné znalosti k provedení technické analýzy nehodového děje, například k určení rychlosti vozidel před nehodou.

[13] Vypracování znaleckého posudku by dále „vedlo k odstranění vadných tvrzení“ svědka J. Ten podle stěžovatele nesprávně určil polohu jeho vozidla v okamžiku střetu, neboť charakter poškození obou vozidel této určené poloze neodpovídá. Stejně tak svědek v protokolu o nehodě nesprávně uvedl, že došlo k promáčknutí levých zadních dveří vozidla stěžovatele, což však nekoresponduje s fotodokumentací pořízenou policisty v místě nehody. Krajský soud se s těmito skutkovými rozpory nevypořádal. Stěžovatel také opakovaně tvrdí, že měla být vyslechnuta svědkyně V., protože některé úkony při šetření dopravní nehody prováděla samostatně.

[14] Stěžovatel taktéž nesouhlasí s argumentací krajského soudu týkající se nezajištění smykových stop, které podle stěžovatele prokazují, že ke střetu vozidel došlo mimo jízdní pruh určený pro vozidla jedoucí po hlavní komunikaci. V tomto směru poukazuje na konkrétní stopu, která je patrná z fotografií, jež jsou součástí správního spisu; tato stopa patří k jeho vozidlu a vylučuje koncovou polohu vozidla značky Audi a místo střetu, jež vzaly správní orgány za prokázané. K závěru krajského soudu, že podepsal situační náčrt nehody, stěžovatel dodává, že soud nevzal v úvahu jeho potenciální rozrušení.

[15] Dále stěžovatel opakuje žalobní námitku, podle níž se nemohl vyjádřit k odpovědím svědků při výslechu v kázeňském řízení. Skutečnost, že podepsal protokoly o výslechu svědků s tím, že k nim nemá námitek, považuje za irelevantní. Nemá totiž právní vzdělání a netušil, že může námitky do protokolu vtělit.

[16] Krajský soud také stěžovateli neumožnil, aby se seznámil s duplikou žalovaného uplatněnou v řízení o žalobě. Duplika byla do spisu krajského soudu zařazena „až po nahlédnutí žalobcem krátce před jednáním.“ Stěžovatel namítá, že mu „nebyla [...] ani zaslána ani nebyla předána krátkou cestou. Jinými slovy, vůbec neměl možnost se s ní seznámit.“ Tímto krajský soud zasáhl do práva stěžovatele na spravedlivý proces.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na své vyjádření k žalobě. Namítá-li stěžovatel, že se nemohl seznámit s duplikou, žalovaný uvádí, že dané podání neobsahovalo žádná nová tvrzení a stěžovatel měl tuto vadu namítat již před krajským soudem. Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud se v rámci přezkumu kasačních námitek nejprve zaměří na námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku či na existenci jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Platí totiž, že pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, zpravidla již není prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[21] Stěžovatel tvrdí, že podává kasační stížnost mj. z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z kasační stížnosti však není zřejmé, v čem konkrétně stěžovatel tuto vadu spatřuje. Přestože by Nejvyšší správní soud k takové vadě musel přihlížet *ex officio* (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.), v daném případě neshledal, že by napadený rozsudek byl touto vadou zatížen.

[22] Nejvyšší správní soud na úvod zdůrazňuje, že kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Míra precizace kasačních bodů do značné míry ovlivňuje to, jaké soudní ochrany se stěžovateli dostane. Čím méně je námitka konkrétní, tím obecněji k ní správní soud může přistoupit a posuzovat ji, neboť není naprosto namístě, aby za stěžovatele domýšlel argumenty, které kasační stížnost podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by funkci advokáta stěžovatele (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Touto optikou hodnotil Nejvyšší správní soud jednotlivé kasační námitky v projednávané věci.

[23] Z posuzování bude třeba vyloučit námitky nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s, který stanoví, že „[k]asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.“ Nejvyšší správní soud ve své judikatuře doplňuje, že nepřípustnými podle § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou též námitky, u nichž stěžovatel jen opakuje žalobní námitky. Nejvyšší správní soud v odst. [16] svého rozsudku ze dne 29. 6. 2026, č. j. 3 Afs 231/2022-46, uvedl, že „kasační stížnost [její část], která fakticky beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřípustná odmítnuta [§ 104 odst. 4 s. ř. s.]“. Stejně tak budou nepřípustné námitky, v nichž stěžovatel sice reaguje na krajský soud, ale omezuje se na prostý nesouhlas bez jakékoli polemiky s jeho závěry. Vzhledem k dispoziční zásadě ovládající řízení o kasační stížnosti, je povinností stěžovatele „vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení, či závěrů se měl [...] soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována,“ (srov. odst. [16] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021-40).

[24] Podle první námitky prvostupňový orgán dostatečně nekonkretizoval ustanovení, na jejichž základě se stěžovatel dopustil přestupku a podle nichž mu byl uložen trest. Nejvyšší správní soud podotýká, že se stěžovatel omezuje na obecné prohlášení bez reakce na odst. 54 a násl. napadeného rozsudku, v němž krajský soud shodnou žalobní námitku vypořádal. Dané tvrzení je prostým nesouhlasem, jímž se kasační soud s ohledem na výše uvedenou judikaturu nezabýval.

[25] Prostým nesouhlasem jsou též tvrzení stěžovatele o manipulaci se spisem. Krajský soud v odst. 56 až 59 napadeného rozsudku uvedl, jakým způsobem je zajištěno, aby se spisem nemohlo být během řízení manipulováno. Doplnil, že právní předpisy nezakládají správním orgánům povinnost spis svázat a jeho strany číslovat; stejně tak není rozhodná existence fyzického spisového přehledu. Stěžovatel však tyto závěry nezohledňuje a pouze setrvává na svých žalobních námitkách. Pokud stěžovatel uvádí, že se krajský soud „*vůbec nezabýval otázkou možnosti manipulace v průběhu vedení spisu*“, kasační soud pouze obecně podotýká, že krajský soud danou otázku důsledně posuzoval ve výše uvedených odstavcích napadeného rozsudku. Námitka proto není důvodná.

[26] Dále stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že měl své podezření o manipulaci se spisem opřít o konkrétní obsahové nesrovnalosti a rozpory. Z jeho tvrzení však zdejšímu soudu neplyne, proč by měl být takový postup „*naprosto nereálný*“. Nejvyšší správní soud proto opět pouze obecně uvádí, že stěžovatel měl právo do spisu nahlížet a také tak opakovaně činil. Jak plyne z odst. 56 napadeného rozsudku, „*[ž]alobce navíc do spisu průběžně nahlížel [ať již samostatně nebo při ústních jednání], tím pádem by se chybějící dokumenty daly identifikovat například podle žalobcem pořízené fotokopie spisu*“. Měl proto reálnou příležitost konkrétní případ údajné manipulace se správním spisem zjistit. Stejně tak by mohl stávající obsah spisu porovnávat s fotokopiemi, které by si průběžně pořizoval. Daná námitka není důvodná.

[27] Stěžovatel dále trvá na tom, že měl být v kázeňském řízení ustanoven znalec, neboť bez znaleckého posudku nelze s jistotou určit předstřetovou rychlost jízdy vozidla značky Audi. Nejvyšší správní soud opět pouze obecně podotýká, že stěžovatel nereaguje na závěry napadeného rozsudku v odst. 63 až 64 a 69 až 72, v nichž se krajský soud s obsahově shodnou žalobní námitkou vypořádal a uvedl, že nehodový děj v předmětné věci je relativně jednoduchý a Policie ČR musí mít s podobnými situacemi dostatečné zkušenosti. Obšírně posoudil také otázku rychlosti jízdy vozidla značky Audi. Uvedl, že absence brzdných stop je s ohledem na výbavu vozidla systémem ABS logická. Dané vozidlo rovněž „*nemohlo jet nijak zvlášť vysokou rychlostí [či dokonce překročit nejvyšší povolenou rychlost], neboť v takovém případě by totiž zastavilo v podstatně delší vzdálenosti od odbočovacího pruhu, ze kterého vyjížděl žalobce, a škody na vozidlech by byly větší*“, (srov. odst. 72 napadeného rozsudku). Stěžovatel uvedené závěry nijak nevyvrací a toliko setrvává na svém nesouhlasu se skutkovými závěry krajského soudu. Jeho tvrzení představuje opět pouze prostý nesouhlas, jímž se kasační soud s ohledem na výše uvedenou judikaturu nezabýval.

[28] Stěžovatel rovněž tvrdí, že by vypracování znaleckého posudku vedlo k odstranění rozporů ve skutkových zjištěních vztahujících se k tvrzením svědka J. Kasační soud pouze upozorňuje, že namítá-li stěžovatel, že se s předmětnými rozpory krajský soud nevypořádal,

pokračování

pak je to proto, že je stěžovatel jako žalobní body neuplatnil. Taková námitka je přípustná, je však rovněž zcela mimoběžná.

[29] Je třeba rovněž odmítnout námitku vztahující se k neprovedení výsledku svědkyně V. Stěžovatel nereflektuje, že krajský soud totožnou námitku již vyhodnotil a uvedl, že pro posouzení věci není relevantní (srov. odst. 67 napadeného rozsudku). I tato námitka představuje toliko prostý nesouhlas s právním posouzením krajského soudu, a s ohledem na to se jí Nejvyšší správní soud nezabýval.

[30] Pokud jde o námitku nezajištění smykové stopy vozidla stěžovatele, resp. nezohlednění konkrétní stopy podporující skutkovou verzi stěžovatele, Nejvyšší správní soud opět upozorňuje, že stěžovatel nebere v potaz odůvodnění napadeného rozsudku. Kasační soud pouze odkazuje na odst. 70 napadeného rozsudku, podle něhož ze změní smykových stop, na níž stěžovatel poukazuje, jím proponovaný skutkový závěr nevyplývá. Vůči tomuto závěru nepředkládá stěžovatel v kasační stížnosti odůvodněnou konkurující argumentaci. Jde opět o prostý nesouhlas se závěrem krajského soudu, kterým se Nejvyšší správní soud nezabýval.

[31] Tvrdí-li stěžovatel, že krajský soud nezohlednil jeho eventuální rozrušení při podpisu situačního náčrtu nehody, jde o námitku, kterou neuplatnil v žalobě, ačkoli tak zjevně učinit mohl. Tato námitka je proto ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

[32] Opakované tvrzení, že stěžovatel neměl prostor vyjádřit se k výpovědím svědků, je také pouze prostým nesouhlasem. Stěžovatel opět nijak nereflektuje odůvodnění krajského soudu v odst. 65 napadeného rozsudku. Doplnuje-li k tomu, že nemá právní vzdělání, a proto o možnosti vznést námitky nevěděl, Nejvyšší správní soud podotýká, že danou námitku neuplatnil v žalobě, přestože mu v tom nic nebránilo. I tato námitka je proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná.

[33] Poslední námitka se vztahuje k odepření možnosti stěžovatele seznámit se s obsahem dupliky žalovaného v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že podle judikatury Ústavního soudu „*právo účastníka řízení na zaslání vyjádření protistrany k případné replice a tomu odpovídající povinnost soudu není optikou ústavního pořádku absolutní; soud má jistou, byť omezenou, míru uvážení, zda je hospodárné zaslat doručené vyjádření na vědomí a k případné replice,*“ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2022, sp. zn. I. ÚS 2803/22, odst. 10). K porušení práva na spravedlivý proces zpravidla nedochází v případech, kdy je „*obsahem vyjádření protistranou konzistentně uplatňovaná či účastníku řízení dostupná argumentace, anebo nemohla-li by případná replika účastníka řízení s ohledem na okolnosti či specifikum věci nijak přispět k objasnění věci a rozhodování soudu,*“ (srov. tamtéž).

[34] V nyní projednávané věci považuje Nejvyšší správní soud za zásadní, že předmětná duplika byla krajskému soudu doručena dne 16. 5. 2025 v 8:32 hod. Následně byla založena do soudního spisu (srov. čl. 54 až 56). Téhož dne ve 12:30 hod. stěžovatel do soudního spisu nahlédl a pořídil si fotokopie celého spisu (srov. čl. 57). Jednání před krajským soudem proběhlo dne 28. 5. 2025. Stěžovateli proto nelze přisvědčit, že duplika byla do spisu zařazena „*krátce před jednáním.*“ Stejně tak nelze tvrdit, že se stěžovatel nemohl s obsahem

dupliky seznámit – tento prostor dostal již několik hodin po jejím zařazení do soudního spisu. Stěžovatel tak byl s argumentací žalovaného uplatněnou v duplice obeznámen a mohl se k ní kdykoli před jednáním i při něm vyjádřit. Ani tato námitka není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[36] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. března 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu